

FUERTEVENTURA

Puerto del Rosario, capitala Fuerteventurei, este la doar 16 metri deasupra nivelului apei iar tarmurile sale sunt scaldate de apele limpezi si albastrii ale Atlanticului.

Un "oras alb", curat si bine localizat, acopera o suprafata de 290,4 km² si, din punct de vedere demografic, are o rata de crestere a populatiei de 1000 de locuitori pe an. Conform statisticilor de ultima ora sunt deja 20 000 de rezidenti dintre care 17 000 sunt cetateni.

Acest oras, numit in trecut *Puerto de Cabras*, si-a schimbat numele in cel de astazi in onoarea *Doamnei noastre de Rosary*, patroana sa. Municipalitytile Tetirului si Casillas-ului del Angel au fost anexate de catre Puerto del Rosario in 1835 si respectiv 1930. Ca o consecinta, a fost redus numarul de districte la cele 6 din prezent. Uzina de desalinare instalata in oras este echipata cu sisteme computerizate moderne de reglare, ceea ce garanteaza controlul scurgerilor si stricaciunilor in liniile de distributie, facand-o unica in Arhipelegul Canar.

Puerto del Rosario este in prezent intr-o faza de dezvoltare economica puternica datorita industriilor sale, comertului si turismului, care sunt principalele sale surse de venit. Evolutia cresterii de septeluri si a agriculturii, este deocamdata in impas.

Districtul *Virgen del Rosario*, a fost fondat la 7 Martie, 1806. Biserica sa are linii arhitecturale stranii, in special fatada a carui stil este rareori vazut altundeva in Insulele Canare.

De asemenea apartin capitalei si districtele Casillas del Angel si Tetir. Biserica primului, construita in stilul baroc, este dedicat Sf. Ana, a carei statuie, datand din secolul al XVII-lea, este printre cele mai rafinate de pe insula. Piesa de altar, datand din secolul al XVIII-lea, din biserica districtului Tetir ofera motive decorative de flora si fauna cu influente americane.

Aeroportul *Matorral*, capabil sa dirijeze toate tipurile de avioane, a fost marit si reechipat la un cost de 10 miliarde de pesetas.

Dintre toate insulele si orasele din Insulele Canare, Fuerteventura, si prin urmare si Puerto del Rosario, sunt cele care sunt cel mai aproape de continentul African care este la doar 52 de mile marine distanta. Conditile lor climatice sunt exceptionale: temperaturile atmosferice anuale sunt de 19 pana la 20 de grade Celsius iar temperatura apei marii de-a lungul coastelor si plajelor este de aproximativ 19 grade C. Umiditatea medie relativa oscileaza intre 19 si 38%. Numarul de ore de soare, de la un capat la altul al Insulei

Fuerteventura, este inregistrat la o medie de 2, 938 de ore pe an. Aceasta este o atractie indiscutabila pentru cei ce incearca sa aleaga locul ideal pentru petrecerea unei vacante frumoase.

Printre plajele nisipoase gasite in Puerto del Rosario, cateva sunt remarcabile, cum ar fi *Plaja Jarugo* si *Puerto Laja* la nord si *Plaja Blanca* la est. *Parador de Turismo* (un hotel de stat), o cladire a carui stil indefinit se potriveste cu salbaticia si terenul inconjurator, este situat in Plaja Blanca. O trasatura uimitoare este stilul Canarian al turnului de paza. Cele 50 de camere ale sale, toate cu balcoane, si sala de mese sunt decorate cu splendidul lemn local si obiecte tipice Fuerteventurei. Puerto del Rosario are in prezent abilitatea de a oferi spatii de cazare pentru 4000 de turisti in hoteluri de categorii variate incluzand casute din lemn foarte ieftine si apartamente.

Vechiul schit construit in 1560 si dedicat *Doamnei noastre de Antigua* a devenit o biserica parohiala la 26 Noiembrie, 1789, astfel materializand aspiratiile vecinatatii care din acea data, ecleziastic vorbind, nu a mai apartinut Betancuriei. *Plaja Blanca* (*Plaja Alba*) este situata aproape de Parador. Numele sau este datorat albetii nisipului, o formatiune sedimentara de terenuri de calcar si particule microscopice de scoici de moluste, macinate de "gramada" constanta de valuri.

Aceasta plaja este la 3 kilometri de Puerto del Rosario, municipalitatea cu care corespunde, si 2,5 kilometri de la Aeroportul Matorral. A devenit un loc popular pentru turisti la sfarsitul anilor 60 si este considerata una dintre cele mai complete plaje ale insulei, din punct de vedere al sporturilor de apa, datorita faptului ca ofera conditii optime pentru surfing si windsurfing. Acest lucru il datoreaza orientarii nordice, ca rezultat primeste continuu alizee. Este de asemenea exceptional pentru pescuitul cu undita si cu lanseta, avand specii atat de excelente ca tiparii si caracatitele in apele sale.

In timpul sezonului de canotaj, suprafata albastra a marii de la Plaja Blanca ofera observatorului un spectacol local original : barcile competitive navigand, surprinse intre albastrul marii si albastrul cerului.

Datorita apropierii sale de capitala, Plaja Blanca este aleasa de catre Consiliul Cetatenesc al Puerto del Rosario ca loc de intalnire pentru competitiiile sporturilor de apa de mare interes cultural.

Batrana Europa, exploratoare de lumi si culturi, a ajuns atat de departe incat a avut nevoie de o insula necunoscuta pentru a o trezi din letargia sa de secole, cel putin in ceea ce priveste activitatea turistica. Intr-adevar, suprafetele naturale ale Fuerteventurei, neatinse pana acum cativa ani, au fost descoperite de mii de turisti europeni, cei mai multi dintre ei germani, care au gasit in cele 157 de plaje de nisip fin si auriu, locul ideal pentru a-si petrece concediile.

Dar aceasta insula nu ofera numai plajele sale insorite vizitatorului sau, ci si pace, liniste, peisaje impresionante alaturi de rocile bazaltice inchise la culoare, cele doua milioane de metri cubi de nisip de nuante diferite, si sutele de hectare de dune de nisip imprastiate peste nordul si sudul insulei.

Vizitarea Fuerteventurei reprezinta o experienta de neuitat in ceea ce priveste contrastul marii-la fel de usoara ca zborul pescarusilor care ii sunt stapani-cu imensele campii care, dominand relieful insulei, sunt incoronate de revarsarile de bazalt in forma de lama de cutit. Inseamna deasemenea sa fii martor la muntii insulei, ramasitele atat a vulcanilor antichi cat si a celor moderni, armonios asezati in geografia insulei. Toate acestea, impreuna, formeaza un peisaj de o frumusetate rara. Campiile intinse, inchise la culoare ce totalizeaza 28 de miliarde de metri cubi, in contrast cu albul cremos al plajelor formeaza o imagine impresionanta.

Imensa patura alba a dunelor din Corralejo, vazuta in contrast cu minunata silueta a insulei Lobos cu insula Lagunillas pe fundal, formeaza o priveliste nemaipomenita pentru orice vizitator, un adevarat dar de la natura.

Dunele Corralejo, incluzand insulele Lobos si Lagnillas, ocupa o suprafata totala de 29.36 km patrati si un relief variabil de 0 pana la 50 metri din cel mai fin nisip. Au fost declarate parc natural la 15 Octombrie, 1982, prin decretul guvernului canarian datorita interesului stiintific si cultural prezentat atat de naturalisti cat si de turisti. Ele se bucura acum de o protectie stricta.

O mare de un albastru intens, transparenta, cu reflexe argintii, atinge coasta La Oliviei, la Corralejo, invitand sutele de vizitatori sa se cufunde in apele sale si sa lase soarele sa le "prajeasca" pielea.

Distanta ce trebuie parcursa cu masina din Puerto del Rosario pana in Corralejo este de 31 kilometri.

Numele de *Corralejo* este derivat din *corral*, un tarc din piatra pentru apararea animalelor domestice.

Corralejo este un vechi cartier pescaresc, transformat in suprafata rezidentiala si turistica, multumita frumusetii sale naturale si ecologice. Le permite, celor ce au privilegiul de a trai sau petrece o vacanta acolo, sa intre intr-o lume cu adevarat diferita, ale carei obiective naturale formeaza un peisaj unic.

Insula Lobos, impunandu-si silueta impotriva indepartatului orizont albastru, aprins noaptea de luna plina a Fuerteventurei, formeaza o priveliste de neuitat. In vremurile trecute, cu scenele aventuroase ale piratilor, marea de la Corralejo apare intunecata in mister. Datorita predominarii alizeelor, permite practicarea nelimitata a sporturilor de apa, in special surfingul si windsurfingul. Pescuitul de pe tarm este deseori rasplatit cu capturi abundente. Barcile pentru navigare coastala, vasele de pescuit si yahturile au la indemana un port sigur in Puerto. Acest port este echipat cu o zona de doc

lunga de 450 de metri, 280 de metri de piloni de lemn, o suprafata de aproximativ 21.000 de metri patrati, o uzina de gheata si alte servicii complementare. Din acest port din Corralejo se pot face excursii atat individuale cat si in grup.

Districtul La Olivei (maslina), la fel cum indica si toponimul sau, isi datoreaza existenta, prezentei pe acest pamant, in trecut, a maslinilor.

La Oliva, la fel ca si toate celelalte districte de pe insula, are 2 suprafete diferite: coasta si zona interna. Orasul principal, numit si La Oliva, se afla in suprafata interna la o altitudine de 219 metri deasupra nivelului marii si la 14 kilometri de zona turistica-rezidentiala.

Orasul este in prezent in topul celor mai promitatoare surse de turisti din regiune. Intr-adevar La Oliva a fost premiata cu premiul national *Conde de Guadalhorre*, fara indoiala bine meritat, pentru a starni admiratia inspirata de frumusetea si marele efort care se concentreaza in ingrijirea strazilor, pietelor si cladirilor publice.

Una dintre atractiile istorice de mare importanta gasite pe aceasta insula, se afla la La Oliva: *Casa de los Coroneles* (Casa coloneilor), un edificiu cu arhitectura canariana, sobra si austera, ce dateaza din secolul al XVIII-lea.

Este un palat fortificat ce a fost declarat monument de mare valoare istorica si artistica, de catre autoritatile locale. Avea sa fie curand catalogat drept mostenire a Comunitatii Autonome a Insulelor Canare, restaurarea sa din 1980 a fost platita in parte de Ministerul Culturii.

Aceasta imensa cladire cu o fundatie patrata este alcatuita din 2 etaje, o sala interioara centrala, cu piloni, construiti din inima pinilor canarieni, ce sustin galerii spatioase. Are trei turnuri zimtate si 365 de intrari. Usa principala este incoronata cu haina de arma a Familiei Carera, proprietarii originali. Aceasta cladire veche este alcatuita din numeroase holuri publice, camere private, o capela, depozite si grajduri.

In Fuerteventura, si bineinteles si in La Oliva, imaginea caprei reprezinta o traditie veche de un secol a agriculturii si cresterii animalelor in grupuri mari, ce inca mai triumfa si astazi, desi a fost trecuta pe al treilea loc in economia insulei. Este precedata de turism, pe primul loc, urmat de industrie si constructii. Al patrulea loc este ocupat de comert, producerea cerealelor, legumelor cu pastai si vegetalelor prin cultivarea in ferme uscate si, intr-o intindere mai mica, pescuitul de coasta.

Turmele de capre ce produc lapte, branza si carne sunt calculate la 65.000 in frunte cu o productie aproximativa pe intreaga insula de 180.000 de litri de lapte pe zi, ce este folosit la producerea branzei si in consumul local. Aceasta reprezinta jumatate din din productia totala a provinciei Las Palmas. Capra de Fuerteventura este ingrijita cu mare stima pentru nivelul ridicat de

productie de lapte si pentru nevoile scazute in ceea ce priveste mediul si ingrijirea. Se adapteaza usor la tari calde ca Venezuela si cele din Africa iar rezultatele obtinute cu ele au surclasat asteptarile tarilor ce le-au importat. Vizitatorul Fuerteventurei este impresionat de frumusetea vizuala a acestor pamanturi sterpe care, desi lipsite de verdeata, sunt alcatuite din ansambluri de bazalt cu miriade de diferite nuante. Oricine porneste spre satele din zona interna este inevitabil surprins de campurile de lava si de formatiunile vulcanice de var si argila, care dau peisajului o nuanta albicioasa, iar galbenul lichenilor constituie un mesaj real al vietii intr-un peisaj sterp pe care omul, cu marile sale eforturi a reusit de-a lungul secolelor sa-l cultive, astfel cum sunt martori morile de vant folosite la macinarea porumbului. Aceste mori de vant tipice, o parte din identitatea Fuerteventurei, au fost construite incepand cu vremea Cuceririi si au fost folosite pana la mijlocul secolului nostru. Construite sa macine granele, ele erau de o importanta vitala pentru locuitorii Fuerteventurei, atat in timp de abundenta cat si in timp de seceta. Granele prajite, cum ar fi graul, meiul, orzul, secara, nautul, erau macinate in mori si transformate in faina, care, nu cu mult timp in urma constituia baza dietei locuitorului Fuerteventurei. Aici era deasemenea macinata si faina pentru paine.

Este imposibil ca intr-un atat de mic ghid ca acesta sa se poata descrie sau macar sa se poata face un profil al istoriei Betancuriei de-a lungul a trei secole si jumatate de stapanire spaniola asupra Fuerteventurei, ulterior schimbarii repetate de lorzi feudali Castilieni si Portughezi.

Invaziile portugheze si ale piratilor berberi au distrus insula, in special capitala sa, apoi orasul Santa Maria de Betancuria, ce a fost jefuit si apoi incendiat, la 16 August, 1593, sub comanda conducatorului musulman Morato Arraez, care s-a intors triumfator in tara sa cu multi prizonieri pentru care cerea rascumparari uriase. Cei ale caror familii nu aveau destui bani pentru a-i rascumpara, mureau de foame, sete si se chinuiau in temnitile Fezului. Ani mai tarziu invaziile piratilor englezi si francezi au fost stopate de patriotii Fuerteventurei.

Fuerteventura si vechea sa capitala Santa Maria de Betancuria, au fost marcate de-a lungul secolelor de un viitor nesigur, dar locuitorii sai, in luptele de zi cu zi cu adversarii au invatat sa infrunte persecutiile si suferintele, chiar si foamea, cu patriotism si loialitate fata de pamantul pe care s-au nascut. Istoria Betancuriei a inceput la 18 ianuarie, 1405, dupa capitularea celor doi conducatori indigeni, Guize si Ayoze, care au luat prin botez numele de Luis si respectiv Alfonso. Locuitorii pre-spanioli ai Fuerteventurei s-au integrat usor in societatea europeana dar si-au pastrat profesia de pastori. Europeanii

au introdus cultivarea cerealelor si au imitat cateva metode ale insulei impuse de distanta sa fata de alte locuri si de insuficienta de produse.

Datorita caracteristicilor geografice si agricole ascunse, valea Valtarajal a fost aleasa ca loc in care sa se mute noii locuitori; numele asezamantului a fost mai tarziu schimbat in onoarea Sfintei Maria de Betancuria.

Populatia si John al IV-lea de Bethencourt erau chiar descoperitorii orasului ce avea sa fie timp de 3 secole capitala Fuerteventurei si care are sa fie intotdeauna considerat primul oras european din arhipieleagul Canar.

De indata ce insula a fost pacificata, John al IV-lea de Bethencourt a ordonat constructia unui schit, primul de pe insula, dedicat Doamnei Noastre de Betancuria. Sperantele spirituale ale noilor locuitori au fost lasate in mainile lui Jean le Mason, cunoscut sub traducerea spaniola a numelui sau Juan el Albanil, ce a fost asistat de tamplari si specialisti de la Harfleur.

Dupa stricaciunile cauzate de algerieni, biserica a trebuit sa fie partial reconstruita spre sfarsitul anului 1593, pastrand elementul ogival in interiorul turnului cu clopot, arcul principal al altarului principal si cristelnita cu schelet gotic, toate acestea fiind elemente ale structurii originale. Se pot recunoaste usor diferitele stiluri arhitecturale in restul structurii, in special gotic, baroc cu imitatii musulmano-spaniole si tendinte renescentiste.

Exista o inscriptie pe turnul clopotului, a carei prescurtare, interpretata cu mare grija, spune: "Aceasta cladire a fost construita in anul 1691, sub comanda capitanului si sergentului major Sebastian Trujillo Ruiz. A fost dusa la bun sfarsit de stapanul Parraga." Dar inainte de asta, arhitectul sef Luis de San Juan si pietrarul Juan Baez lucrasera deasemenea la biserica.

Betancuria ofera vizitatorului o descriere cuprinzatoare a trecutului sau in Muzeul de Arta Sacra si Muzeul Arheologic. In expozitiile primului, gazduite de Casa Parohiala, Calle Alcade Carmelo Silvera, se afla sculpturi pretioase din lemn, picturi, obiecte din aur si textile din toate districtele Fuerteventurei.

In plus la toate acestea exista o colectie valoroasa de fotografii ale tuturor schiturilor si, printre alte bijuterii de valoare istorica, chiar simbolul ce a fost recunoscut de Monarhii Catolici, Ferdinand si Isabella, in 1504.

Muzeul Arheologic, ce apartine consiliului insulei si care este situat in Calle Roberto Roldan, expune o varietate de obiecte ce ilustreaza viata si locuitorii originali ai insulei. Obiecte impresionante ce tin de taramuri magice, religie si casa, cum ar fi idoli, decoratiuni si locuri de rugaciune, ceramice si alte obiecte folosite de vechii locuitori ai Fuerteventurei. Ar fi in contradictoriu sa vorbim de rauri in Fuerteventura, un pamant atat de uscat si de insetat, din moment ce nu este inzestrata cu ape subterane pentru culturile sale si pentru nevoile populatiei. Aceasta ultima problema a fost rezolvata recent prin intentia de a construi uzine de desalinare.

In vremurile imediat urmatoare cuceririi sale, Fuerteventura primea apa din golfurile ce se revarsau in cantitati modeste peste chei. De aici si numele urmatorului nostru punct de interes: "Valea fertila a raului Palmas". Aici se gaseste Sanctuarul Fecioarei de la Pena, patroana Fuerteventurei. A fost construit in 1735 pentru a comemora reaparitia sa.

Statuia gotica a Fecioarei este atribuita scolii franceze din sec. al XV-lea si a fost donata de catre cuceritorul normad, John al IV-lea de Bethancourt in 1405. Este deci considerata cea mai veche statuie religioasa din arhipeleagul Canar. Prin decizia in unanimitate a calugarilor franciscani, Doamna noastra a Pietrei a fost numita patroana a insulei, titlu ce l-a purtat de aproape 6 secole.

Desi poate parea incredibil, surse documentare de incredere dovedesc ca districtul Pajara are cea mai mare zona de coasta din Spania si intr-adevar cea mai lunga din insulele Canare. Suprafata totala cuprinde 883.6 km patrati, 150 km de coasta si 70 km de plaje cu nisip fin, aurit, udat de apele cristaline ale Atlanticului.

Originea acestui district ne duce inapoi la un grup de pescari care s-au stabilit pe malurile sale la inceputul secolului al XVI-lea.

Declarat district in 1835, acopera intreaga Peninsula Jandia, ale carei culmi sunt cele mai inalte de pe insula. Peninsula cuprinde doua zone cu un potential turistic remarcabil, mai precis Morro Jable si Valea Cofete. In prima, companii turistice prestigioase au fost asamblate si hoteluri cu stiluri arhitecturale unice si categorii diferite au fost construite.

Valea Cofete apartine in prezent firmei Gran Canariene, Lopesan, ce o promoveaza in scopuri turistice. Are o istorie misterioasa, legata fiind in trecut de Germania Nazista.

Superba biserica parohiala de la Pajara a fost construita intre 1711 si 1733. Arhitectura sa corespunde stilului renascentist iar fatada sa atrage puternic atentia vizitatorului datorita motivelor enigmatice cu care este impodobita: sori, serpi, lei, pasari si fapturi de basm cu cap si aripi de vultur pe trup de leu, similare celor ale atzecilor, presupuse a fi fost introduse insulei de catre emigranti, locuitori ai sai, intorsi din America. In interior se afla piese de altar in stil baroc.

Cuvintele pur si simplu nu ajung pentru a descrie frumusetea nisipului alb si aurit al plajelor Sotavento, Costa Calma, Barlovento si Cofete. Privind in perspectiva la Cofete sau *Locul de retragere pe timp de iarna al familiilor*, cum este numit aici, ne putem bucura de paradisul ocru, alb si albastru ce se intinde inaintea noastra, un pamant ascuns ce a reusit sa pastreze puritatea nisipurilor sale aurii, mangaiate usor de valurile pline de murmur ale Atlanticului. Completeaza aceasta imagine de o frumusetate incomparabila

pacea inefabila a dunelor din Matas Blancas; vizitatorul este cufundat intr-o tacere rupta doar de briza usoara. La putin mai mult de un kilometru distanta, la intersectia cu drumul de pamant ce duce in Cofete, se gaseste Casa de La Senora la Plaja Munguia, un mic golf ce este intotdeauna calm, ce odata servea drept zona de debarcare pentru recoltele nereusite ale fermelor din Jandia.

La 21 kilometri de Pajara, este localizat satul Toto, in umbra Muntelui Morro Tinea. Constitue o suprafata de 12 hectare si un total de 300 de locuitori ce lucreaza in sectorul de servicii al complexelor turistice din Morro Jable.

Minunatele siluete ale morilor de vant au ramas singurele lucruri care amintesc de prosperitatea in agricultura si cresterea animalelor, mori de vant ce nu demult ajutau la irigarea pamantului si la adaparea animalelor. Micii ciorchini ai palmierilor si nuantele variate ale solului vin in contrast cu albul locuintelor si al noului schit, construit la inceputul secolului nostru si dedicat Sf. Anton. Schitul are grija de spiritul oamenilor din comunitatea locala, care si-au pus sperantele in mainile sfantului din Padua.

Modernul port sau limanul pescares de la Morro Jable este situat la 28 grade 04 minute latitudine nordica si 14 grade 30 minute latitudine vestica. Este guvernat de Consiliul ce se ocupa cu administrarea micilor porturi.

Facilitatile pe care le ofera, ce au fost inaugurate la 24 februarie, 1987, au fost studiate, imbunatatite si adaptate prezentului si viitorului maritim. Echipat cu un odgon de 125 de metri lungime ce permite incarcare si descarcarea marfurilor si pasagerilor adusi de feri-boat-uri si barci cu motor, ofera de asemenea si o rampa de plaja si o zona mare de ancorat.

Tuineje este o enclava foarte importanta din punct de vedere geografic. Atat autostrada N-620 ce merge catre centrul insulei cat si N-640 ce merge in sud pornesc de aici.

Istoria acestui district umple cele mai glorioase pagini din istoria Fuerteventurei. Intre 12 si 24 octombrie 1740, patriotii Fuerteventurei, inferiori atat ca numar cat si ca armament, au luptat cu succes impotriva invadatorilor englezi in Llano Florido si in muntii Tamasite.

Se spune ca oamenii de aici nu si-au vopsit niciodata casele in alb pentru ca invadatorii sa nu le poata distinge de culoarea pamantului.

Magnificul golf din Grand Tarajal, ce apartine districtului Tuineje, era un loc favorit de debarcare atat a piratilor berberi cat si a misionarilor si episcopilor ce veneau pe insula in vizite pastorale si, la fel ca ceilalti vizitatori, erau dusi pe umerii tari ai pescarilor. Gran Tarajal este al doilea oras ca numar de locuitori pe an de pe insula.

Limanul pescareasc de la Gran Tarajal este de asemenea echipat cu toate cele necesare, ceea ce include si 600 m patrati de zona acoperita, o uzina industrială de refrigerare si 2 rampe permanente.

Consiliul orasenesc al Tuineje a fost fondat in 1872. Acest district municipal acopera o portiune de 277. 42 km patrati si are o populatie de aproximativ 8000 de oameni. In 1790, vechiul schit al Tuineje a fost transformat in biserica parohiala, avand ca patron Sf. Arhanghel Mihail.

Industria hoteliera, un aspect prosper al comertului turistic, produce 60% din veniturile districtului, restul corespunzand cresterii caprelor. O parte considerabila din productia locala este datorata branzei speciale a Fuerteventurei, facuta in fabrica Llano de la Higuera. Agricultura si comertul completeaza profilul economic.

Satul Tarajalejo, asezat in contrast cu o vale larga marginita de palmieri, avand o plaja excelenta, a fost gasit de familiile de pescari. O mare varietate de specii de pesti se gasesc inca in aceste ape calme, astfel cum se poate dovedi din abundenta capturilor inregistrate. Remarcabili din multele varietati sunt pestii marini din familia Bleniidae, o specie indelung premiata ce comanda preturile cele mai mari pentru carnea sa de cea mai buna calitate.

Districtul Antiguei se gaseste la 23 de kilometri de Puerto del Rosario, pe drumul ce merge prin centrul insulei. Orasul insasi a iesit la iveala la mijlocul sec al XVI-lea. In a doua jumătate a secolului urmator cetatenii cu gandire moderna s-au ridicat impotriva regimului feudal Bethancourt.

Refuzand cu incapatanare stabilirea serviciilor ecleziastice si administrative in noile asezamante, ei au paralizat progresul si cultura pe insula.

Construit in 1560 si dedicat Doamnei noastre de Antigua, vechiul schit a fost transformat in biserica parohiala la 26 noiembrie, 1789, astfel implinind aspiratiile locuitorilor ce din acel moment, ecleziastic vorbind, nu mai apartineau de Betancuria. A trebuit aproape un secol sa se transforme vechiul schit al Antiguei in biserica pe care o putem vedea astazi, lucru ce explica varietatea de stiluri arhitecturale. Conform traditiei, aparitia Doamnei noastre de Antigua se facuse foarte aproape.

Oamenii Antiguei, loiali ideilor lor de despartire, au reusit capatarea independentei totale fata de Betancuria la 24 Noiembrie 1808. La acea data Antigua a constituit primul consiliu democratic al orasului acordand reprezentate sociale, politice, militare si ecleziastice.

Astazi, baza economiei este turismul, urmata de industria constructoare, cresterea animalelor si faimoasa branza legata cu mana.

O chintesenta a Antiguei si intr-adevar a intregii insule sunt morile de vant care au aparut in doua forme diferite, constituind cel mai mare ajutor al localnicilor de la Cucerire.

Primul tip, era de origine Castiliana si era folosit la macinarea granelor, a fost introdus pe insula in vremurile imediat urmatoare cuceririi; al doilea tip folosea puterea eoliana pentru a extrage apa din subsol, a venit din Olanda si alte tari europene in timpul primei jumatați a secolului nostru. Amandoua tipurile de mori de vant aduceau o caracteristica unica peisajului insulei. Atat plaja Caleta del Fuste cat si castelul ce se afla pe tarm isi datoreaza numele faptului ca in vremurile trecute un vas usor pentru explorare, sau *fuste*, era ancorat aici, in permanenta in serviciul insulei. Castelul a fost construit in 1743 de catre inginerul militar Claudio de Lisne.

La ora 12 dimineata la data de 12 octombrie, 1967, o imagine a Fecioarei Pietrei-stiuta drept patroana scufundatorilor si pescarilor cu undita-a fost coborata in apele golfului, nu departe de castel. Cativa ani mai tarziu, ca rezultat al construirii complexului turistic, a fost acoperit de moloz.